

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený X
státní příslušnost Tuniská republika
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2018, č. j. MV-40145-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

1. Dne 11. 10. 2017 podal žalobce k Ministerstvu vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle § 87b odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

v návaznosti na § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Spolu s žádostí žalobce správnímu orgánu I. stupně doložil originál cestovního dokladu, potvrzení o zajištění ubytování s platností do 21. 5. 2018 a doklad o zdravotním pojištění – pojistnou smlouvu s platností do 27. 10. 2017. Žalobce dále dne 20. 10. 2017 ke své žádosti doložil čestné prohlášení stvrzené podpisy žalobce a paní B. P.. V čestném prohlášení společně uvádějí, že se seznámili v červnu roku 2016 prostřednictvím sociální sítě Facebook. V té době mezi nimi vznikly vzájemné sympatie, přičemž prvotní přátelství postupem času přerostlo v hlubší citový vztah. Žalobce se proto s paní P., občankou České republiky, dohodl na společném budoucím životě. Po příjezdu do České republiky byl žalobce seznámen s dvěma dcerami paní P., s nimiž si dobře rozumí a jimž se věnuje, čímž paní P., která trpí zdravotním handicapem, velmi pomáhá. K čestnému prohlášení bylo přiloženo celkem 28 fotografií, které mají ilustrovat společné soužití žalobce s paní P..

2. Při posuzování žádosti správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že doklady prokazující, že je žadatel rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, nejsou dostačující, neboť z nich není prokazatelné, že má žalobce s paní P. trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije se jmenovanou ve společné domácnosti.
3. Na výzvu správního orgánu I. stupně žalobce ke své žádosti dne 13. 11. 2017 doložil průvodní dopis, ve kterém uvedl, že do České republiky přicestoval z důvodu, že má s paní P. partnerský vztah. Dalším důvodem byl příslib zaměstnání. Vztah s paní P. trvá od června 2016. Plán, že za žalobcem do Tuniska, odkud žalobce pochází, paní P. přicestuje, byl nerealizovatelný s ohledem na zdravotní handicap paní P., ale také s ohledem na její dvě malé dcery. Od doby, kdy žalobce přicestoval za paní P. do České republiky, je jejich soužití láskyplné. Po rozvodu paní P. s manželem, s nímž již jmenovaná nežije ve společné domácnosti, plánují žalobce a paní P. svatbu. Společně žijí ve společné domácnosti v pronajatém bytě. Dále žalobce doložil kopii rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 19. 7. 2017, č. j. 0 Nc 51/2017 - 26, jímž soud rozhodl o úpravě poměrů k nezletilým dcerám paní P. a jejího manžela; kopii úředního osvědčení výpisu z trestního rejstříku ze dne 20. 5. 2017, z něhož vyplývá, že Ministerstvo vnitra Tuniské republiky neneviduje u žalobce žádný záznam o trestné činnosti; lékařskou zprávu vystavenou dne 21. 9. 2017, z níž vyplývá, že paní P. podstoupila celkem 29 operací a od 9 let se léčí s monoostotickou formou fibrózní dysplazie; lékařskou zprávu ze dne 20. 1. 2015, z níž vyplývá, že se paní P. může pohybovat pouze za pomoci berlí; doklad o zajištění ubytování (nájemní smlouvu uzavřenou mezi O. K. a paní P.); příslib k dočasnému přidělení žalobce k zaměstnavateli, vystavený společností R. s. r. o., a doklad o zdravotním pojištění – pojistnou smlouvu s platností do 2. 3. 2018.
4. Ze správního spisu vyplývá, že dne 16. 11. 2017 v 11:30 byla provedena pobytová kontrola na adrese X. Jeden ze zvonků na panelovém domě byl označen jménem „P.“. V době pobytové kontroly nebyl na adrese bytu nikdo zastížen. Hlídka hovořila se sousedem paní P., který po předložení fotografií rozpoznal jak paní P., tak žalobce. Soused paní P. uvedl mj., že se žalobce k paní P. nastěhoval zhruba před měsícem, a pokud mu je dobře známo, měli se dotyční seznámit v R. v prodejně kebabu.
5. Dne 26. 1. 2018 provedl správní orgán I. stupně ve smyslu § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) důkaz svědeckou výpovědí paní P. a dle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců důkaz výsledkem žalobce.

Výslechy byly vedeny bezprostředně po sobě jako výslechy související dle § 169j odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

6. Dne 20. 2. 2018 žalobce využil svého práva nahlédnout do spisu a současně doložil správnímu orgánu I. stupně dopis, v němž spolu s paní P. uvádí, že majitelka bytu, v němž paní P. se žalobcem žije, nenamítá, aby žalobce v bytě bydlel, avšak odmítá jeho jméno do nájemní smlouvy zanést. Vedle toho žalobce doložil lékařskou zprávu ze dne 20. 2. 2018, vystavenou opět na jméno paní P..
7. Dne 13. 3. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-16028-26/PP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žádost žalobce zamítl z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce dle správního orgánu I. stupně nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně současně pod výrokem II prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Pod výrokem III prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky do 35 dnů od právní moci rozhodnutí.
8. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že žalobce nepředložil náležitosti správním orgánem požadované, ačkoliv k tomu byl řádně vyzván. Nedoložil žádný listinný doklad, který by prokazoval jeho společné soužití s paní P.. Čestné prohlášení považuje správní orgán v tomto smyslu za nedostatečné, stejně jako doložené fotografie, z nichž nelze usuzovat ani to, že žalobce s paní P. žije, ani to, že má žalobce s paní P. trvalý partnerský vztah. Doložené doklady a fotografie tak dle správního orgánu I. stupně nepředstavují důkazy, z nichž by bylo možné posoudit hloubku a trvalost daného vztahu. Správní orgán I. stupně se navíc domnívá, že předložené fotografie byly pořízeny v časovém úseku pouhých 3–4 dní. Za irelevantní podklady správní orgán I. stupně považuje rovněž ostatní listiny žalobcem doložené. Správní orgán I. stupně uvedl taktéž, že žalobce žádným věrohodným způsobem nedoložil ani to, že je s paní P. v kontaktu již od června roku 2016, když žalobce pobýval v Tuniské republice. Od té doby až do září roku 2017 měla veškerá jejich komunikace probíhat výhradně prostřednictvím sociální sítě Facebook, popř. prostřednictvím komunikačního nástroje Skype či prostřednictvím zpráv SMS. Správní orgán I. stupně však uvedl, že žalobce ani tuto skutečnost nedoložil žádným věrohodným způsobem, ačkoliv tak učinit mohl – např. vytištěnou komunikací, jež byla mezi jmenovanými vedena na internetové sociální síti. Správní orgán I. stupně navíc zpochybnil způsob, jakým by tato komunikace mohla probíhat, když žalobce a paní P. neovládají společný jazyk a k dorozumění musí využívat internetový překladáč.
9. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce nejenže neprokázal trvalost vztahu s paní P., ale ani tuto trvalost prokázat nemohl, neboť jeho vztah k paní P. trvalým není. Poukázal přitom na to, že žalobce na území České republiky přicestoval dne 26. 9. 2017, načež žádost o povolení k pobytu, v níž uvádí, že má trvalý partnerský vztah s občanem Evropské unie, podal dne 11. 10. 2017, tedy jen velmi krátkou dobu po příletu na území České republiky.
10. Dle mínění správního orgánu I. stupně vykazuje chování žalobce jednoznačně známky účelového jednání, když žalobce nejenže nedoložil žádné doklady, ze kterých by

vyplývalo, že má trvalý partnerský vztah s paní P., což ale ostatně nevyplynulo ani z výsledkových protokolů. Z protokolů dle názoru správního orgánu I. stupně nevyplynulo, že by žadatel sdílel společnou domácnost s paní P., naopak v nich správní orgán I. stupně shledal celou řadu rozporuplných tvrzení, které nasvědčují pravému opaku. Žalobce se s paní P. kromě jiného neshodl např. v otázce, kdy došlo ke společnému sestěhování. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce po příletu na území České republiky bydlel nejprve několik dní u svého bratra M., který – stejně jako paní P. – žije v R.. Žalobce uvedl, že u svého bratra bydlel první tři dny po příletu a posléze necelý týden využíval možnost ubytování, které mu zajistila společnost V.. Rovněž skutečnost, že si žalobce našel partnerku, která bydlí v R., stejně jako žalobcův bratr M., nepovažuje správní orgán I. stupně za pouhou náhodu a dle jeho názoru tato skutečnost naznačuje, že se žalobce s paní P. seznámil teprve po příletu za svým bratrem na území České republiky, tedy po příjezdu do R., a nikoliv prostřednictvím sociální sítě Facebook v červnu 2016. Ani skutečnost, že při pobytové kontrole, která proběhla dne 16. 11. 2017 (při níž nebyl žalobce s paní P. zastížen), poznal jmenované hlídkou oslovený soused, není dostatečným důkazem o tom, že žalobce splňuje podmínky, která k získání přechodného pobytu na území České republiky zákon vyžaduje. Správní orgán I. stupně tedy po posouzení relevantních aspektů věci dospěl k závěru, že žalobce nežije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, se kterým má trvalý partnerský vztah. S ohledem na to ani neprovedl důkaz navrhovanými svědeckými výpověďmi, neboť to dle jeho mínění již nebylo nutné.

11. Na závěr se pak správní orgán I. stupně zabýval posouzením přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Dospěl přitom k závěru, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo, a to především s ohledem na to, že si na území České republiky nemohl stihnout v krátkém časovém období vytvořit pevné vazby.
12. V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání s argumentací, že se obcházení či porušení zákona nedopustil. Skutečnost, že se při výsledku v odpovědích s paní P. rozcházel, odůvodnil jednak trémou, jednak tím, že při výsledku byla přítomna tlumočnice do jazyka arabského a položené otázky špatně chápal.
13. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že výrok I prvostupňového rozhodnutí, jímž správní orgán I. stupně žádost zamítl, potvrdila, stejně jako výrok III prvostupňového rozhodnutí, jímž správní orgán I. stupně stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky. Současně žalovaná zrušila výrok II napadeného rozhodnutí, jímž správní orgán I. stupně toliko konstatoval, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Dle žalované totiž tento výrok nesplňoval formální požadavky výroku rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu.
14. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že na základě předložených dokladů a na základě sepsaných protokolů o výsledku, respektive protokolu o svědecké výpovědi, nelze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K samotné otázce posouzení existence či neexistence trvalého partnerského vztahu žalovaná uvedla, že nebylo možné nijak ověřit, zda shodná tvrzení žalobce a paní P., že ode dne 10. 6. 2016 spolu komunikovali na dálku prostřednictvím internetové sítě, jsou pravdivá, když v řízení nebyly k tomuto doloženy žádné důkazy. Žalovaná nadto uvedla, že si nedokáže

představit, jak by takovýto vztah mohl na dálku fungovat, když žalobce a paní P. nehovoří stejným jazykem. Žalovaná si je sice vědoma toho, že různé aplikace typu Google Translator mohou komunikaci osob, které nehovoří stejným jazykem, usnadnit, nicméně ani tato aplikace nedokáže nahradit běžnou komunikaci osob, natož pak jakoukoliv hlubší komunikaci, která je dle názoru žalované v rámci partnerského vztahu zcela klíčovým aspektem. I kdyby však komunikace mezi žalobcem a paní P. od inkriminovaného data skutečně probíhala, dle názoru žalované se rozhodně ještě nedalo hovořit o existenci partnerského vztahu, natož pak partnerského vztahu trvalého ve smyslu § 15 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. O vzniku nějaké formy vztahu mezi dotýčnými je dle názoru žalované možné hovořit teprve až v souvislosti s příletem žalobce na území České republiky, tj. ode dne 26. 9. 2017, respektive od prvního setkání dotýčných, ke kterému mělo dojít záhy. V otázce společného soužití se žalobce a paní P. neshodli: dotýčná uvedla, že s žalobcem bydlí ode dne 6. 10. 2017, zatímco žalobce uvedl datum 11. 10. 2017, kdy podal žádost o povolení k přechodnému pobytu. Dle názoru žalované tak ke dni podání žádosti není možné hovořit o tom, že by mezi dotýčnými existoval trvalý partnerský vztah, když v této době nelze hovořit o společné minulosti dotýčných, kteří spolu v den podání žádosti žili nanejvýše několik dní. Současně žalovaná uvedla, že s ohledem na plynutí doby, po kterou bylo řízení vedeno, nelze vyloučit, že v mezičase mohlo dojít k vytvoření skutečného partnerského svazku mezi žalobcem a paní P., který by mohl naplňovat podmínky § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle názoru žalované však tato skutečnost nebyla prokázána. Informace získané při pobytové kontrole sice naznačují, že žalobce na území České republiky skutečně pobývá s paní P., tvrzení žalobce o existenci trvalého partnerského vztahu však zpochybňují výsledky dotýčných, v rámci nichž byly zjištěny zásadní rozpory, které se týkaly klíčových okolností vztahu. V neprospěch žalobce svědčí dle žalované rovněž to, že s paní P. nadále nedokáže komunikovat kvůli jazykové bariéře a zároveň český jazyk dle jeho vyjádření ani nestuduje. Žalovaná se se správním orgánem I. stupně shoduje rovněž v tom, že doložené fotografie nelze chápat jako důkaz existence trvalého partnerského vztahu. Z uvedených fotografií je s ohledem na prostředí, oděvy osob a další okolnosti zjevné, že tyto byly pořízeny v krátkém časovém období na dvou, nejvýše třech místech. Nedokumentují však společnou minulost. K námitce žalobce, že rozpory ve výpovědích byly způsobeny trémou a ne zcela srozumitelným překladem do arabského jazyka, žalovaná uvedla, že přítomného tlumočníka si žalobce zvolil sám. Pokud nebyl s překladem spokojen, mohl požádat o změnu termínu výsledku, ke kterému by se dostavil s jiným tlumočníkem. Navíc svým podpisem na protokolu o výsledku potvrdil, že s jeho obsahem souhlasí. Tvrzení žalobce o trémě a nepřesném překladu žalovaná proto považuje za účelové.

II. Obsah žaloby

15. Žalobce je názoru, že žalovaná porušila povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, definujícímu požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly tedy v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Došlo též k porušení § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti. V neposlední řadě správní orgány porušily § 2 odst. 4 správního řádu, § 15a odst. 2 písm. b) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
16. Dle názoru žalobce žalovaná pochybila, když výrok II prvostupňového rozhodnutí zrušila. Spatřovala-li žalovaná nezákonnost výroku II toliko ve formálních nedostacích, měla využít své pravomoci dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tento výrok změnit.

Ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu však vždy spojuje zrušení rozhodnutí (jeho části) s dalším postupem – se zastavením řízení nebo vrácením k novému projednání. Žalovaná výrok II prvostupňového rozhodnutí zrušila, ale žádný další následek předpokládaný v citovaných ustanoveních správního řádu s tím nespojila. Tím založila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce dále ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu namítá, že žalovaná své rozhodnutí odůvodňuje totožnými argumenty jako správní orgán I. stupně, přičemž primárně poukazuje na rozpory ve výpovědích, ze kterých správní orgán I. stupně dovodil obcházení zákona. Jelikož však žalovaná výrok II prvostupňového rozhodnutí zrušila, důvodem pro zamítnutí žádosti pak zůstal pouze důvod uvedený ve výroku I prvostupňového rozhodnutí, tj. že žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V odůvodnění tedy přejímá argumentaci správního orgánu I. stupně, která se vztahovala primárně ke zrušenému výroku II prvostupňového rozhodnutí. Protože odůvodnění nekoresponduje s výrokem, založila žalovaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

17. Žalobce dále namítá, že žalovaná bez jakékoliv opory ve spisovém materiálu zpochybňuje shodné tvrzení žalobce a paní P. o tom, že spolu byli v kontaktu skrze komunikační média již od 10. 6. 2016. Žalovaná účelově snižuje důkazní hodnotu provedených výsledků; zpochybňuje však pouze ta tvrzení, která jsou shodná a svědčí ve prospěch žalobce. Naproti tomu těm tvrzením, která shodná nejsou, bez dalšího přikládá větší věrohodnost. Tímto žalovaná dle názoru žalobce porušila § 50 odst. 4 správního řádu.
18. Pokud jde o „distanční fázi“ vztahu žalobce s paní P., je žalobce názoru, že žalovaná tuto fázi hodnotí dle subjektivních a ničím nepodložených domněnek. To, že si žalovaná nedovede představit, jak by vztah na dálku mohl fungovat, neznamená, že takové vztahy existovat nemohou. K tomu žalobce dodává, že § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nijak nevylučuje, aby za současného splnění podmínek v ustanovení obsažených byl status rodinného příslušníka občana Evropské unie přiznán žadateli, který s občanem Evropské unie před příjezdem na území Evropské unie udržoval vztah pouze na dálku. Právě podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu pak může být prostředkem, jak přejít z distanční fáze vztahu do fáze, kdy partneři konečně mohou realizovat svůj vztah i fyzicky a sdílet i svoji společnou domácnost. Ani absence společného jazyka nemůže být bez dalšího důkazem o nevěrohodnosti vztahu už z toho důvodu, že existují i lidé, kteří se např. pro svůj handicap nedokáží dorozumět jinak než skrze technické komunikační prostředky, a přesto tito lidé mají plnohodnotné partnerské vztahy. Žalobce je názoru, že žalovaná, která odmítá vzít v úvahu distanční fázi vztahu žalobce s paní P., zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti pro rozpor s § 2 odst. 4 správního řádu (neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu), § 3 správního řádu (neboť nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti), § 4 odst. 4 správního řádu (neboť správní orgány neumožnily žalobci uplatnit jeho oprávněný zájem na soužití s paní P.), § 50 odst. 4 správního řádu (neboť správní orgány pečlivě nepřihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo), § 68 odst. 3 správního řádu (neboť napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno a nemá oporu ve spisovém materiálu) a s § 15a odst. 2 písm. b) ve spojení s § 87b odst. 4 zákona o pobytu cizinců (neboť žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a mělo mu tedy být povolení k přechodnému pobytu vydáno). Žalobce je rovněž názoru, že správní orgány jednaly v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, a to konkrétně s čl. 3, neboť nedostatečně pečlivě posoudily osobní

poměry žalobce a paní P., a s čl. 27, neboť nebyly dány podmínky pro omezení volného pohybu žalobce coby rodinného příslušníka občanky Evropské unie.

19. Žalobce je dále názoru, že žalovaná pochybila, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „ke dni podání žádosti nelze hovořit prakticky o žádné společné minulosti“. To je dle žalobce v rozporu se zásadou rozhodování dle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je i z tohoto důvodu dle mínění žalobce nepřezkoumatelné. Žalobce dále uvádí, že žalovaná odkazuje na rozpory ve výpovědích žalobce a paní P., avšak tyto nemístně zveličuje, přičemž zapomíná zohlednit fakt, že v naprosté většině případů se odpovědi žalobce a paní P. shodovaly. Dle názoru žalobce jsou dílčí rozpory ve výpovědích přirozeným jevem a projevem procesu selektivního zapomínání. Nepřesnosti je navíc nutno přičíst tomu, že výslech se žalobcem byl veden prostřednictvím tlumočnicka. Žalobce je tedy názoru, že rozpory ve výpovědích žalobce a paní P. neodůvodňovaly zamítnutí jeho odvolání, neboť tyto rozpory nijak nevyvracejí fakt, že žalobce s paní P. ke dni vydání napadeného rozhodnutí žil bezmála osm měsíců ve společné domácnosti, což s předchozím vztahem na dálku značí, že jejich vztah je vztahem trvalým. K podpoře svých tvrzení žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011–102, a rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2018, č. j. MV-148930-4/SO-2017, kde soud a žalovaná shodně došli k závěru, že i původně účelově uzavřené manželství může projít kvalitativní změnou a stát se takovým vztahem, který představuje důvod pro udělení povolení k přechodnému pobytu, a dále na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2015, č. j. 30 A 33/2013–145, a rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2016, č. j. MV-43549-5/SO-2016, ve kterém soud a žalovaná uvedly, že trvalost soužití se nemusí zakládat jen na tom, že dotyční lidé spolu již dlouho žili v minulosti, nýbrž lze ji dovodit i z úmyslu těchto lidí, který směřuje do budoucnosti. Jelikož správní orgány opomněly zohlednit vůli a úmysl žalobce a paní P. (jíž žalobce v žalobě označuje za „snoubenku“), zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti.
20. V dalším žalobním bodu žalobce namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života sebe a své rodiny. Pravomocné nevyhovění žádosti o povolení k přechodnému pobytu lze přitom *de facto* považovat za ukončení rodinného soužití s paní P. a s její dcerou. Napadené rozhodnutí je proto pro rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců a § 3 správního řádu nezákonné a nepřezkoumatelné. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 - 33, kterým podporuje argumentaci, že se správní orgány měly zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí na žalobce a jeho rodinu. Dále žalobce cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, kde soud demonstrativně vyčetl faktory, k nimž musí správní orgány v cizineckých věcech přihlížet. Žalobce shrnuje, že napadeným rozhodnutím bylo do soukromého života žalobce a jeho rodiny nepřiměřeně zasaženo, stejně jako do jeho života rodinného ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Od žalobce bude v důsledku napadeného rozhodnutí kromě paní P. oddělena i její dcera, která si za dobu společného soužití její matky s žalobcem vybudovala k žalobci silný citový vztah. Přitom žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, jímž soud judikoval, že přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nutno zkoumat i tehdy, pokud zákon výslovně nestanovuje povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

III. Vyjádření žalované

21. Ve stručném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobní námitky považuje za nedůvodné a že plně odkazuje na obsah správního spisu, zejména na napadené rozhodnutí a na rozhodnutí prvostupňové. Je přesvědčena, že v rámci odvolacího řízení postupovala zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správní řádem. S ohledem na to soudu navrhla, aby žalobu zamítla.

IV. Ústní jednání

22. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích a odkázali na svá písemná podání.
23. Žalobce dále uvedl, že skutečnost, že je rodinným příslušníkem paní P., vyplývá ze správního spisu. K pobytové kontrole uvedl, že v případech, kdy pobytová kontrola prokáže, že se tam osoba nezdržuje, tak z toho správní orgány ve svých závěrech vychází, když se ale prokáže, že se tam osoba zdržuje (jako nyní žalobce), tak to podle nich nic neznamená. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 7 Azs 226/2015 - 38, s tím, že navazování vztahů na dálku přes internet je dnes běžnou realitou. Dále zmínil, že dne 17. 10. 2018 bylo manželství paní P. rozvedeno.
24. Žalovaná sdělila, že předpokladem vyhovění žádosti by byl řádně doložený trvalý vztah. Distanční fázi vztahu žalobce nijak nedoložil, pouze ji tvrdil. Mohl například předložit screenshoty jejich počátečních konverzací. Žalovaná poukázala na rozpory ve výpovědích žalobce a paní P. v otázce odstěhování se od manžela, nastěhování se do společné domácnosti, popisu prvního setkání, průběhu vánočních svátků, průběhu dne před výsledkem, dárků, léků či vzdělání paní P.. Dále poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, a ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 - 29.
25. Soud při jednání provedl listinné důkazy předložené žalobcem (návrh paní P. na rozvod manželství doručený Okresnímu soudu v Rakovníku dne 29. 5. 2018, dvě výše citovaná rozhodnutí žalované a dopis paní P. a žalobce ze dne 4. 6. 2018).

V. Posouzení věci soudem

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
27. Při posuzování výše uvedených žalobních bodů soud vycházel především z následující právní úpravy zákona o pobytu cizinců.
28. Dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.“
29. Dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[z]a rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.“

30. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto.
31. Žalobce je předně názoru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když výrok II prvostupňového rozhodnutí žalovaná zrušila dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, avšak věc nevrátila k projednání správnímu orgánu I. stupně, ačkoliv se zrušením rozhodnutí nebo jeho části v odvolacím řízení spojuje citované ustanovení správního řádu nutně právě vrácení věci správnímu orgánu, který prvostupňové rozhodnutí vydal. Druhá možnost, ruší-li odvolací správní orgán rozhodnutí nebo jeho část, spočívá dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu v následném zastavení řízení. Spatřovala-li žalovaná nezákonnost výroku II prvostupňového rozhodnutí ve formálních nedostatcích, měla využít své pravomoci dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu inkriminovaný výrok změnit. Postup, který žalovaná zvolila, však správní řád nepřipouští. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, když žalovaný převzal odůvodnění zrušeného výroku II prvostupňového rozhodnutí a odůvodňuje jím výrok I napadeného rozhodnutí.
32. Žalobci soud přisvědčuje potud, když tvrdí, že § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu spojuje se zrušením rozhodnutí nebo jeho části vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí formálně obsahující celkem tři výroky. Výrok II prvostupňového rozhodnutí žalovaná zrušila bez dalšího a odkázala přitom na § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Tento postup žalované je formálně chybný, stejně jako byl chybný a odporující zákonu výrok II prvostupňového rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně konstatoval toliko, že *„žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území“*. Výrok II prvostupňového rozhodnutí nesplňoval nároky, které na výrok takovéhoho správního aktu klade § 68 odst. 2 věty první správního řádu, dle kterého *„[v]e výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.“* Výrok II prvostupňového rozhodnutí však přímo právní otázku, která byla předmětem řízení (zda vyhovět či zamítnout žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu), nezodpověděl (a nadto neobsahoval ani žádné právní ustanovení), a lze proto přisvědčit žalované, že správní orgán I. stupně zjevně žádost žalobce zamítl vedle důvodu uvedeného pod výrokem I prvostupňového rozhodnutí také z důvodu, který uvedl pod výrokem II prvostupňového rozhodnutí – tedy jednak z důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropského unie uvedeným v § 15a téhož zákona) a jednak z důvodu dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (žalobce se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu). Tyto – formálně vzato – dva výroky obsahově dohromady tvořily výrok jediný. Správní orgán I. stupně, shledal-li dva důvody pro zamítnutí žádosti, tedy měl tuto nastolenou právní otázku (tj. posouzení žalobcovy žádosti) vyřešit jediným výrokem (zamítnutím žádosti), formálně vzato ale (chybně) výše uvedené důvody rozdělil do výroků dvou.
33. Soud je názoru, že žalovaná měla na výroky I a II prvostupňového rozhodnutí nahlížet materiálně ve smyslu shora uvedeného. To neučinila a rozhodla tak, že se výrok II prvostupňového rozhodnutí zrušuje dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Jak soud přisvědčil žalobci výše, tento postup skutečně s citovaným ustanovením formálně nekoresponduje, neboť dotčené ustanovení předpokládá vrácení věci správnímu orgánu I. stupně. Materiálně vzato však žalovaná výrok prvostupňového rozhodnutí, formálně rozdělený do výroků dvou, *de facto* však výrok jediný, napadeným rozhodnutím změnila, když jeho část – důvod pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců – z výrokové části vypustila.

34. Dle soudu také on musí na napadené rozhodnutí nahlížet materiálně: tedy že žalovaná ve skutečnosti první výrok prvostupňového rozhodnutí (formálně rozdělený do výroků I a II) změnila [tj. jí použitá podoba výroku obsahově odpovídá postup dle § 90 odst. 1 písm. c), nikoliv dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Opačný přístup, který by pro toto pochybení žalované vedl ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem, by představoval přepjatý formalismus, který je v rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci obecně považován za nežádoucí jev. A z uplatněného žalobního bodu není ani zřejmé, jak tento postup žalované negativně zasáhl do práv žalobce.
35. Ačkoliv žalovaná ve výrokové části napadeného rozhodnutí vypustila důvod pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (tj. že se žalobce se dopustil obcházení zákona) a odůvodnění, jímž správní orgán I. stupně argumentoval ve vztahu ke zrušenému výroku II prvostupňového rozhodnutí, z podstatné části převzala, nezakládá tato skutečnost sama o sobě nepřezkoumatelnost, jak se žalobce domnívá, ani jinou podstatnou vadu řízení. O nepřezkoumatelné rozhodnutí by šlo nepochybně např. tehdy, pokud by výrok rozhodnutí s jeho odůvodněním zjevně nekorespondoval. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná shledala, že pro zamítnutí žádosti žalobce existoval jediný důvod, totiž že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropského unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž se jedná o důvod, který sám o sobě k zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu postačuje (srov. alternativní výčet důvodů uvedených v § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom jasně vyplývá, jaké úvahy žalovanou k závěru, že žalobce nemá s paní P. trvalý partnerský vztah (a tedy že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie), vedly. Žalobní bod je proto nedůvodný.
36. Další žalobní námitka se týká „distanční fáze“ vztahu žalobce s paní P.. Správní orgány nepovažovaly samotná shodná tvrzení žalobce a paní P., že se dotyční seznámili prostřednictvím sociální sítě Facebook a že spolu následně elektronicky komunikovali, počínaje datem 10. 6. 2016, za sama o sobě dostačující: žalovaná uvedla, že tato tvrzení nebylo možné nijak ověřit, když dotyční k prokázání uvedeného nepředložili žádné důkazy. Žalobce je názoru, že žalovaná účelově snižuje důkazní hodnotu provedených výsledků, přičemž zpochybňuje pouze ta tvrzení, která jsou shodná a svědčí ve prospěch žalobce.
37. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (zásada volného hodnocení důkazů). Je tedy na správním orgánu, aby přiřadil důkazní hodnotu jednotlivým důkazům dle svého přesvědčení. Toto své hodnocení důkazů však samozřejmě musí v rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit a toto hodnocení podléhá soudního přezkumu.
38. Soud dospěl v této věci k závěru, že správní orgán I. stupně a následně i žalovaná, která postup první instance aprobovala, tuto zásadu nikterak neporušily. Samotná převážně shodná tvrzení žalobce a paní P., že jejich vztah existoval na dálku již od roku 2016, nepovažovaly správní orgány za dostatečný důkaz. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že pokud spolu dotyční komunikovali více než 1 rok (od června 2016 do září 2017) prostřednictvím sociální sítě, jedná se o skutečnost, která se dá velice dobře doložit listinnými doklady, např. vytištěnou elektronickou komunikací. Žalovaná uvedla, že skutečnost, že se žalobce s paní P. při souvisejících výsledcích dokázal shodnout v mnoha otázkách, které byly jmenovaným při výsledcích kladeny, nelze přeceňovat s ohledem na to,

že dotyční mohli očekávat, jaké otázky budou společně zodpovídat; a to tím spíše, že související výsledek absolvoval žalobcův bratr M., který si rovněž našel partnerku v R. a rovněž byl žadatelem o přechodný pobyt.

39. Správní orgány tedy vysvětlily, proč jim nepostačoval k prokázání existence vztahu mezi žalobcem a paní P. pouze jejich související výsledek a soud se s jejich posouzením ztotožňuje. Dle názoru soudu byl požadavek správních orgánů, aby žalobce tvrdil, že s paní P. komunikoval prostřednictvím sociálních sítí na internetu a že ještě před příletem na území České republiky mezi nimi vznikl vztah na dálku, doložil relevantními důkazy, zcela opodstatněný. Soud přitom uvádí, že již správní orgán I. stupně v řízení dostal své poučovací povinnosti vzhledem k žalobci a dne 1. 11. 2017 mu doručil výzvu k odstranění vad žádosti, v níž jej poučil, jakým způsobem lze prokázat existenci trvalého partnerského vztahu. Požadavek, aby žalobce tvrdil o dlouhodobé komunikaci vedené mezi ním a paní P. na sociálních sítích doložil listinnými důkazy, sice nebyl ze strany správních orgánů explicitně vznesen, nicméně vzhledem k tomu, že správní orgány vedly řízení o žádosti, bylo pouze na žalobci, aby z vlastní iniciativy doložil všechny podklady svědčící v jeho prospěch. Je třeba současně zmínit, že „[p]oučovací povinnost správních orgánů v řízení, které vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76). Nutno podotknout, že přes výše uvedené žalobce nepředložil zmíněný důkaz ohledně jejich komunikace od června 2016 (či jiný důkaz prokazující existenci jejich vztahu před jeho příletem do České republiky) ani v řízení před soudem. Doložení tvrzené existence vztahu již před příletem žalobce je přitom ve věci podstatné, a to s ohledem na výše popsané pochybnosti ohledně jejich schopnosti vzájemně se domluvit z důvodu jazykové bariéry a s ohledem na skutečnost, že k jejich prvnímu setkání mělo dojít až v říjnu 2017 (délka vztahu je pochopitelně jedním z hledisek při posuzování existence trvalého partnerského vztahu, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 Azs 126/2019 - 25, bod 25).
40. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se správní orgány nedopustily pochybení, když shodným tvrzením žalobce a paní P., že jsou v kontaktu již ode dne 10. 6. 2016, (byť vzešlým z tzv. souvisejících výsledků) nepřiznaly relevanci požadovanou žalobcem a nepovažovaly jimi za prokázané, že žalobce a paní P. spolu navázali kontakt, potažmo vztah již v roce 2016, před příletem žalobce do České republiky.
41. Pokud jde o to, jakým způsobem správní orgány posoudily výstupy ze souvisejících výsledků, namítá žalobce, že rozpory ve výpovědích správní orgány nemístně zveličují, a naproti tomu těm tvrzením, která shodná nejsou, bez dalšího přikládá větší věrohodnost. Tímto žalovaná dle názoru žalobce porušila § 50 odst. 4 správního řádu. Rozpory ve výpovědích přitom dle žalobce byly dány jednak v důsledku procesu selektivního zapomínání, jednak skutečností, že byl výsledek v případě žalobce tlumočen, s čímž se přirozeně pojí určité nepřesnosti.
42. K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že správní orgán I. stupně řádným, srozumitelným, a tedy i přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč rozpory ve výpovědích žalobce a paní P. představují důkaz o neexistenci trvalého partnerského vztahu. Podle něj se jednalo o otázky týkající se klasického partnerského soužití a ve funkčním vztahu by se dotyční měli na otázkách, které správní orgán I. stupně kladl, shodovat. Rozpory přitom byly dle

názoru správního orgánu I. stupně zásadního charakteru, a proto je dle jeho názoru patrné, že společné soužití žalobce a paní P. není natolik intenzivního charakteru, jak ho žalobce prezentoval. Úvahu správního orgánu I. stupně týkající se rozporů v inkriminovaných výpovědích žalovaná plně aprobovala. Soud po prostudování výslechových protokolů dospěl k závěru, že správní orgány dospěly ke správnému závěru. Ztotožňuje se např. s tím, že v trvalém partnerském vztahu dvou osob tyto vědí, jaké vzdělání druhá z osob má. V této otázce se dotyční neshodli, když žalobce uvedl, že se paní P. vyučila kadeřnicí, zatímco ona tvrdila, že její vzdělání je základní. Rozporů ale byla celá řada; dotyční se neshodli dále např. na tom, jak dlouho již paní P. již nežije se svým manželem – zatímco žalobce hovořil o období 5 let, z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že se jedná pouze o období několika měsíců. Neshodli se dále např. na tom, od jakého data společně sdílejí domácnost, či na tom, jak probíhalo první setkání. Soud žalobci přisvědčuje potud, že některé dílčí rozpory ve výpovědích skutečně mohou nastat v důsledku procesu zapomínání, a proto odlišné odpovědi na některé z položených otázek či dílčí nesrovnalosti ve výpovědích nemusejí vždy obstát jako dostatečný důkaz pro učinění závěru, že spolu dva lidé nemají trvalý partnerský vztah či že spolu nesdílejí společnou domácnost. V nyní projednávané věci se však soud shoduje s žalovanou, že rozpory ve výpovědích dosahovaly takové intenzity, že tvrzení žalobce o trvalém partnerském vztahu spolehlivě vyvrátily. Soud se shoduje s žalovanou rovněž v otázce týkající se tlumočnicka a kvality překladu, který měl dle jeho názoru způsobit dílčí rozpory ve výpovědích. Žalovaná uvedla, že to byl sám žalobce, kdo si tlumočnicka zvolil, a tvrzení o trémě a nepřesnostech v překladu, označila za účelové. Soud dospěl k témuž závěru, nadto citované rozpory zjevně nestojí na jazykových nuancích, a žalobní bod, kterým žalobce rozporuje to, jak správní orgány posoudily společné výpovědi žalobce a paní P., proto považuje za nedůvodný.

43. Další žalobní bod směřuje opět k otázce „distanční fáze“ vztahu mezi žalobcem a paní P.. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že pokud skutečně mezi jmenovanými existuje partnerský vztah, pak je o něm možné hovořit teprve v souvislosti s příletem žalobce na území České republiky. I kdyby skutečně spolu byli jmenovaní v kontaktu již od června 2016, což žalobce neprokázal (viz výše), pak by se dle názoru správních orgánů stejně nejednalo o partnerský vztah, natož pak o trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. S tím žalobce nesouhlasí, když tvrdí mj., že *„případy, kdy se dva lidé do sebe zamilují pouze na základě vzájemné korespondence bez toho, aby se fyzicky potkali, nejsou ničím výjimečným“*. To, že si žalovaná nedovede představit, jak takový vztah na dálku mohl fungovat, dle žalobce neznamena, že takové vztahy fungovat nemohou.
44. Řešení této otázky, zda mohl mezi žalobcem a jmenovanou vzniknout trvalý partnerský vztah již v době, kdy žil žalobce ještě v Tunisku, tedy ještě dlouho předtím, než se s paní P. začátkem října 2017 setkal v R. (tedy zda mohl vztah fungovat toliko prostřednictvím internetu), je za situace, kdy žalobce neprokázal, že k jejich sblížení došlo již před příletem na území České republiky, zcela zjevně nadbytečné. Jiná situace by nastala tehdy, pokud by bylo dostatečně prokázáno, že žalobce s paní P. od června roku 2016 na dálku kontakt skutečně udržoval. To se však v dané věci nestalo. I tento žalobní bod je proto nedůvodný.
45. Žalobce dále namítá, že se žalovaná dopustila nezákonnosti, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že *„ke dni podání žádosti nelze hovořit prakticky o žádné společné minulosti“*. To je dle žalobce v rozporu se zásadou rozhodování dle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí.
46. Soud k této námitce uvádí, že je opravdu povinností správního orgánu rozhodovat dle

skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí, a to i v odvolacím řízení (srov. např. žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79), nemůže však přisvědčit žalobci v tom, že tak žalovaná neučinila. Ta sice skutečně v napadeném rozhodnutí explicitně uvedla, že ke dni podání žádosti neměl žalobce s paní P. prakticky žádnou společnou minulost, zároveň však není pravdou, že žalovaná odmítla reflektovat skutkový stav, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí. Kromě výše uvedeného totiž žalovaná dále v napadeném rozhodnutí uvedla, že „[s] ohledem na plynutí doby, po kterou bylo řízení vedeno, nelze vyloučit, že v dané době došlo k vytvoření skutečného partnerského vztahu mezi dotýčnými, který by mohl naplňovat podmínky uvedené v ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nicméně v daném řízení nebyla tato skutečnost prokázána.“ I na tomto místě tedy soud připomíná, že v řízení o žádosti, kde se žadatel dožaduje práva, leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2019, č. j. 7 Azs 345/2019 - 22). Ostatně skutečnost, že důkazní břemeno tíží žadatele výslovně vyplývá z § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je to žadatel, kdo prokazuje trvalý partnerský vztah s občanem Evropské unie. Žadatel, který má zájem na tom, aby bylo jeho žádosti vyhověno, proto musí být v řízení dostatečně aktivní.

47. Bylo tedy na žalobci, aby se pokusil v průběhu odvolacího řízení předložit žalované takové důkazy, které by vedly k přehodnocení závěru, který předtím učinil správní orgán I. stupně, totiž že žalobce nemá s paní P. trvalý partnerský vztah. To však žalobce neučinil, když kromě několika tvrzení v odvolání nedoložil žalované žádné relevantní důkazy, o které by svá tvrzení opřel. Žalobce sice navrhl, aby byly provedeny související výsledky opětovně, žalovaná nicméně uvedla, že takovýto návrh nepovažuje za opodstatněný, když na základě předchozích výsledků, které proběhly 26. 1. 2018, byly zjištěny skutečnosti, které odůvodňují zamítnutí žádosti žalobce. Na tomto místě soud připomíná, že související výsledky žalobce a paní P. se uskutečnily jen necelé čtyři měsíce předtím, než žalovaná vydala napadené rozhodnutí. Právě mj. na základě provedených výsledků správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce nemá s paní P. trvalý partnerský vztah, když ve výpovědích jmenovaných shledal řadu rozporů, a rovněž žalovaná později doznala, že tyto rozpory, které se týkaly klíčových okolností údajného vztahu, existenci tohoto vztahu vylučují. Soud je názoru, že vzhledem k tomu, že žalovaná ve věci o odvolání žalobce rozhodla v poměrně krátkém časovém sledu, byl postup, kdy návrhu na provedení dalších výsledků nevyhověla, adekvátní. O jinou situaci by dle názoru soudu mohlo jít např. tehdy, pokud by žalovaná o odvolání rozhodla s výrazným časovým odstupem po uplatnění řádného opravného prostředku a žalobce by současně před vydáním napadeného rozhodnutí plausibilně doložil, že partnerský vztah v mezičase nabyl takové intenzity, že je možno o něm hovořit jako o vztahu trvalém. Ani jedno se však v daném případě nestalo, a soud proto považuje tuto námitku za nedůvodnou.
48. Žalobce v odvolání proti napadenému rozhodnutí uvedl společně s paní P. mj. to, že spolu žijí a chtějí se vzít, jakmile se dotýčná rozvede. V žalobě žalobce odkazuje na rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2016, č. j. MV-43549-5/SO-2016, a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2015, č. j. 30 A 33/2013 - 145, z kterých má vyplývat, že trvalost soužití se nemusí zakládat jen na tom, že dotýční lidé spolu již dlouho žili v minulosti, nýbrž lze ji dovodit i z úmyslu těchto lidí do budoucna. Žalobce je názoru, že napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou nezákonnosti, když správní orgány při posouzení trvalosti vztahu opomenuly posoudit vůli daných osob k trvalému soužití ve společné domácnosti,

tedy úmysl založit a vést takové soužití trvale a nikoli na přechodnou dobu.

49. Soud uvádí, že mu je známa judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž skutečně vyplývá, že trvalost soužití lze dovodit i z úmyslu těchto lidí směřujícího do budoucna. Právě ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015 č. j. 5 Azs 162/2015 - 29, z něhož tyto závěry plynou, rozhodl rovněž Krajský soud v Plzni výše citovaným rozsudkem č. j. 30 A 33/2013 - 145, v němž byl krajský soud názorem vyšší soudní instance vázán. Zdejší soud však musí připomenout, že zmiňované soudy rozhodovaly ve skutkově zcela odlišné věci a závěry citovaných rozsudků rozhodně nelze na nyní projednávanou věc vztáhnout. Odkazovaná věc se týkala cizince, který na území České republiky pobýval se svojí nezletilou dcerou. Ačkoliv pobytová kontrola zjistila, že dotyčný cizinec v inkriminovaný čas se svojí dcerou na stejné adrese nepobýval, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že správní orgány a posléze i Krajský soud v Plzni (když ve věci rozhodoval poprvé) si výklad pojmu trvalého žití (ve společné domácnosti) zjednodušily, když vzaly v potaz pouze momentální faktický stav, tedy že momentálně spolu osoby bydlení nesdílí, a nezabývaly se trvalostí cizincova působení ve společné domácnosti. Ten přitom po dobu toliko přechodnou pobýval na odlišné adrese především z důvodů pracovních. V dané věci bylo nezpochybnitelné, že cizince s jeho dcerou, kterou vyživoval, pojí společná minulost, a dle názoru Nejvyššího správního soudu skutečnost, že se cizinec ve společné domácnosti dočasně nezdržoval a fakticky bydlel na jiné adrese, ještě neznamenal, že společná domácnost cizince a jeho nezletilé dcery neexistuje. Naproti tomu v nyní projednávané věci není dle názoru soudu možné po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby žádost žalobce, který nedoložil, že má trvalý partnerský vztah s občanem Evropské unie, posuzovaly posléze také z hlediska možného budoucího vývoje a vyhověly žalobci jen na základě prostého tvrzení, že má v úmyslu občanku Evropské unie – paní P. – pojmut za manželku. Pokud by soud námitce žalobce přisvědčil, pak by dal najevo, že cizinec deklarující současně s občanem Evropské unie existenci vzájemného partnerského vztahu a vůli v něm setrvat do budoucna může mít nárok na to, aby bylo jeho žádosti o udělení přechodného pobytu vyhověno, a to i nehledě na to, že je nepojí žádná společná minulost a znají se řádově třeba jen několik dní. To by však nepochybně byl absurdní závěr *ad absurdum*, který by odporoval smyslu a účelu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Soud je tedy názoru, že pojem *trvalého partnerského vztahu* ve smyslu ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nemůže představovat takový vztah, který je v době rozhodování správních orgánů vztahem sotva existujícím či plánovaným teprve do budoucna. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
50. Konečně pokud jde o žalobní bod, jímž žalobce namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho „rodiny“, nemůže soud žalobci přisvědčit, když ten tvrdí, že žalovaný i správní orgán I. stupně pochybili, když se poté, co se rozhodli žádosti žalobce nevyhovět, nezjišťovali blíže skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti dopadů. Soud předně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dle soudu na jedné straně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26). Nejvyšší správní soud však zároveň judikuje, že v obecné rovině rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než například rozhodnutí o

zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

51. Nadto je nutné zmínit, že správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí věnoval dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce úvahu, která byla svým rozsahem a obsahem v daném správním řízení, v níž se rozhodovalo o žádosti žalobce, zcela dostačující a výše citované judikatuře rozhodně neodporovala. Soud je rovněž názoru, že úvaha správního orgánu I. stupně ob stojí i z hlediska požadavků výše uvedeného přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že do soukromého a rodinného života žalobce nebude prvostupňovým rozhodnutím nepřiměřeno zasazeno, neboť žalobce neprokázal své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že v domovském státě – Tuniské republice – má žalobce zbytek své rodiny a že dle jeho názoru si vzhledem ke svému krátkému pobytu na území České republiky nemohl stihnout vytvořit pevné sociální vazby. Tuto úvahu soud hodnotí jako zcela přezkoumatelnou a správnou. Zároveň je soud názoru, že žalovaná nepochybila, když dále úvahy správního orgánu I. stupně týkající se přiměřenosti dopadů nerozvíjela, neboť i ona dospěla k závěru, že žalobci nesvědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, a nadto žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí způsob, jakým správní orgán I. stupně přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života žalobce posoudil, nenamítal. I poslední žalobní bod proto soud vyhodnotil jako nedůvodný.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

52. Soud dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, když dospěly k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pročez nevyhověly jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako
nedůvodnou
(§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
53. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu